

De fattige i ånden
Luvig Hope - HJELP TIL FRED

Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres. [Matt 5.3](#).

Jesus setter døren til Guds rike på vid vegg for alle mennesker. Han støter ingen bort. Men selv om så er, så viser det praktiske liv oss at det er bare de som har en levende trang etter å bli frelst som søker den åpne dør.

Ingen er så åpne for Guds rike som de fattige i ånden. Uten noe forbehold sier Jesus at de er salige. Men selv om så er tilfellet, så viser det praktiske liv oss at disse fattige kan deles i to klasser.

Den ene klassen er de som står *utenfor* døren til Guds rike og lengter, men våger ikke å gå inn. Grunnen til at du ikke tør, er at du synes du er ikke som du *skal være og må være*. Så står du utenfor, enda du ikke kan tenke deg noe større enn å bli frelst. Du vet det ville bli den største dag i ditt liv, om du kunne få tro deg som et Guds barn. Men du ser ikke noen utveg for deg til å finne fram. Det er ikke det som står i vegen for deg, ut du tviler på det Jesus har gjort. Du er viss om at det han har gjort, det er nok også for deg. Du tviler ikke på *ham*, men på *deg selv*. Med ham er det rett nok, men ikke med deg. Ikke slik at du tror du først skal bli et nytt menneske og så tro deg frelst etterpå. Nei. Men du er så helt igjennom umulig. Ikke har du tro, ikke kjenner du smerte over synden, ikke angret du, og midt i alt dette får du heller ikke alvor i din bønn.

Du kan ikke få deg selv helt med. Du står deg selv i vegen.

Du gråter, fordi du ikke kan gråte.

Du angret, fordi du ingen anger har, og du ber om trang til å be. Du harmes over din synd, men likevel elsker du synden.

Hvor du vender deg, når du ser på deg selv, så blir du stående fast. Du ligner et knust glasskrus som ikke kan settes sammen igjen, en ihopfløkt hespel som en umulig kan greie å få opp, du er en gåte for deg selv som det er uråd å løse.

Av og til er det som det skulle gløtte fram et lite håp, men bare for å dra mørket så meget tettere sammen etterpå. Og midt dette umulige lengter du etter å bli frelst.

Den som kunne hjelpe deg!

Da jeg var noe ung, hørte jeg en fortelling som seinere i livet ble meg til stor nytte, da jeg som du stod utenfor Guds rike og lengtet inn, men ikke vågde meg inn. Den vil jeg fortelle deg. Kanskje den kunne bli deg til hjelp.

En ung lærer som gjerne ville hjelpe barna til å lære så meget som mulig, prøvde på ymse vis å få vekke læretrangen hos dem. En dag sa han til klassen at alle som dagen etter kom på skolen og kunne leksen sin godt, skulle få komme inn i bestestuen hans, og der skulle de få hver sin kopp sjokolade og et fint brød. Vi skal huske på at slike ting var ikke småtteri på bondebygden her i landet i de dager. Som ventende var drog de alle heim fra skolen den dag med ett eneste stort mål: De ville lære leksen sin, så de kunne få komme inn i bestestuen til læreren og få sjokolade og fint brød neste dag.

Men mens alle drog glade hjem og visse på at de skulle lære leksen, gikk der en mellom dem som ikke var glad. Severin hette han. Han var en av disse ulykkelige som hadde små evner og som blant annet syntes å mangle evnen til å lære utenat. Han gikk tung og sturen ved tanken på å bli sittende igjen alene når alle de andre gikk inn i bestestuen og skulle få sjokolade og det fine brødet.

Da han kom heim, fortalte han sin mor alt og bad henne om å hjelpe seg. Nå *måtte* han lære leksen. Mor la til side alt arbeid og satte seg med gutten sin for å hjelpe ham med leksen. Men alt det de strevde, så kom de dog ingen veg. Da kvelden var slutt, var Severin trett. Men leksen var ikke lært.

Tidlig neste dag var Severin og mor hans oppe og prøvde på ny, men nei, det var uråd. Og så måtte han gå på skolen den dagen som alle de andre uten å kunne et ord.

Severin satt ved nederste enden av det lange skolebordet. Så gikk det rundt fra barn til barn, og alle kunne leksen. Nå var det bare Severin igjen. Han satt motløs med ansiktet i hendene.

Nå, Severin, sa læreren, nå får du reise deg. Jeg tenker du kan fortelle oss litt i dag.

Jeg kan ikke, svarte Severin.

Å jo da, prøv nå! Jeg skal sette deg på, så går det nok!

Han reiste seg opp og sa etter de ord læreren sa først, og dermed var det stopp. Alle satt som fortumlet. De syntes synd i Severin.

Hva skal vi gjøre med Severin? spurte læreren.

Da reiste den eldste jenten seg og sa: Sevein må få være med!

Er alle med på det? spurte læreren.

Ja! ropte flokken i kor.

Så bar det inn i bestestuen og Severin måtte først til bords. I glad selvfølelse over at de hadde lært leksen sin, drakk de sjokolade og spiste fint brød, alle unntatt Severin. Han satt der uten å ha lært leksen, av bare nåde.

- - -

Omkring i hus og hytte mellom våre fjorder og fjell er der mange som i åndelig mening er lik Severin.

Du leser og leser og leser opp igjen på livets tunge lekse, men du kan ikke lære den. Du ber, du slutter å be, du tar til på nytt: du hører Guds ord, du strir mot synden, du prøver å få makt over den, du tenker med deg selv at nå skal det bli alvor, men alt ender på ny der du tok til. Du kommer ingen veg. Du lærer ikke leksen.

Er det du, min leser, som er lik Severin? Jeg har et godt budskap til deg fra den levende Gud: Du skal få komme til ham og være hans barn i hans hus uten å lære leksen din!

Det som er Guds store under, og som du enda ikke har fått øye på, er at her er en annen som har lært leksen for deg, nettopp den du strir med og som du ikke evner å lære. Han som ble gitt oss av Gud, Jesus Kristus, vår Frelser, han gjorde din lekse til sin og lærte den fullkomment for deg.

På hans gjerning og regning skal du få komme inn, få være frelst, akkurat som du nå er.

Himmerike er ditt!

Det er ditt akkurat *nå*.

Severin, kom inn, kom nå!

Det er meg openberra at eg eig barnerett,

For Gad med meg i Kristus er forsona.

Og eg som har meg græmma og aldri skynna rett

Korleis i domen eg sku' verta skona,

Eg som uti mi bebring, mi tra og gudleg sed,

Min gjerning og min lydnad fann aldri hjartefred,

Eg er no alt i Jesus Kristus salig.

Ja, så er det. Legg deg da hjelpeløs i hans hjelpende nådearmar med hele ditt syndige liv! Han vil frelse deg akkurat som du nå er. Dette skal du tro! Da er du frelst!

- - -

De andre fattige i ånden som vi også vii høre litt om, er de som er kommet inn i Guds rike og har funnet frelsen, men ennå er mellom de fattige i ånden.

Hva slags folk er det?

Det er de beste kristne.

En helt igjennom ærlig kristen kan aldri vende seg til seg selv og finne trøst. I seg selv finner han aldri noe av det han mest trenger. Hva du enn måtte finne i ditt livs innerste grunn, aldri finner du noe som kan gi deg trøst.

Du har en sjel, en ånd, et liv som alltid trenger, og du har armer som rekker tomme hender mot Guds nådefavn for å få og få på ny, time etter time, fra år til år et helt liv. Med tom krukke må du gå for å få av nådens manna til din siste levedag. Nåden kan aldri lagres. Som dagen er ny, må nåden være ny.

Intet kan jeg bringe deg,
Til ditt kors jeg klynger meg,
Nøken jeg om, kleder ber,
Hjelpeløs til nåden ser.

Som de som intet har og dog eier alt, slik er det med de fattige i ånden som er kommet inn i Guds rike. Gud deler ikke ut arven til sine her. Da ville det gå ille både med oss og arven. Arven er gjemt til oss i himmelen, og mens vi venter, blir vi holdt oppe ved Guds makt og ved tro, ([1.Pet 1,4-5](#)), og vi har fått den Hellig Ånd som pant og innsegl til vår forløsningsdag. ([Ef 1,13-14](#)). Således er Guds husholdning med sine i nådens rike. Her er nok de som synes dette er for mørkt bilde av en kristen, og så kommer de med spørsmålet: Skal ikke en kristen være lykkelig og glad?

Den kristne skal ha all sin lykke, glede, ære, rikdom, ja alt i Jesus. Ikke slik som vi eier ham i vårt hjerte, men slik som han viser seg nå for Guds åsyn for vår skyld.

Jo mer en kristen kan se bort fra seg selv og forlate seg på Jesus alene, desto mer blir han lykkelig og virkelig glad.

Den som roser seg av alt det han eier av sin Frelser i sitt hjerte, han ligner mer en fariseer enn en kristen.

La oss stå stille en stund ved dette store ord av Jesus: Salige er de fattige i ånden, ti himlenes rike er deres.

En gang i mitt kristenliv tenkte jeg at denne fattigdom i ånden var noe en kristen skulde vokse fra, og slik få mer av det liv som Jesus viser oss i sin tale på fjellet. Nå vet jeg at skal Jesu sinn og Jesu lære få mer rom i oss så at vi en smule kan gå i hans fotspor, så må vi alltid være fattige i ånden. Den som er mest fattig, hungrig, tørst, er den som kommer lengst inn i rikdommen i Gud og ligner sin frelser mest.

Vi gjør klokt i som kristne å vende oss bort fra de folk som alltid viser fram sin kristendom, og som roser seg av at de i sitt hjerte eier mer enn andre kristne. De er kommet inn på en avveg, og en dag vil de finne seg der de minst tenkte.

Men for at ingen skal misforstå dette, må jeg legge til at det å være fattig *i ånden* ikke er det samme som å være fattig *på ånd*. Den visne åndsfattigdom er en stor ulykke. Den skaper bare verdsliggjorte kristne og et kleint kristenliv. - Til slike sier Guds ord: Bli våken og styrk det annet som var på veg til å dø! [Åp 3,2](#).

Den åndsfattige kristendom har ingen hunger, ingen trang og ingen tørst etter Gud. Den har stanset i sin vekst og gjør oss til tunge, sure verdsliggjorte kristne, en skam for Guds rike og til vanære for Gud.

Gud gi vi aldri må komme blant dem som er fattige på ånd, men være av dem som er fattige i ånden, så vår Frelser kan prise oss salige!

(Afsnit fra "Hjelp til Fred" af Ludvig Hope - Lundes Forlag 1945 - Shafan 26-07-18)